

XXII НЕДІЛЯ ЗВИЧАЙНОГО ПЕРІОДУ

Щоб роздумувати над цим уривком з Євангелія, варто згадати текст минулого тижня. Ісус, який благословив Петра і привітав його за те, що той визнав Його Сином Божим, тепер висуває проти нього серйозне звинувачення: «Відійди від мене, сатано, ти спокушаєш мене; ти думаєш як люди, а не як Бог!».

Віра — це не соціологічний факт, а особиста відповідь кожного перед Богом, який відкриває Себе. Вона передбачає ставлення довіри та покірності Богові. Петро, який визнав Його, одразу ж про це забув. Його віра не просвітила його розум і не змінила його способу мислення. Тому він продовжував міркувати так, ніби нічого не сталося. У той момент, коли Ісус оголошує, що мусить піти до Єрусалима, щоб страждати й померти, Петро вигукує: «Нехай Бог цього не допустить, Господи!», хоча Ісус якраз прямує до своїх страждань, щоб виконати волю Отця.

Звідси й заклик святого Павла у сьогоднішньому другому читанні: «Не пристосовуйтеся до цього світу, а перетворюйтеся через оновлення розуму, щоб ви могли розпізнати, що є воля Божа: те, що добре, що Йому до вподоби, що досконале».

На прикладі святого Петра ми відкриваємо для себе багато повчань для нашого практичного життя в Церкві.

Перше полягає в тому, що Святий Дух не гарантує правильності всіх дій своїх служителів, а лише тих, що мають особливий зв'язок зі спасінням. Так, священник не перестає дійсно хрестити чи висвячувати, незважаючи на свої особисті недоліки. З тієї ж причини не все, що робить посвячений, обов'язково є правильним.

Крім того, цей епізод показує нам, як небезпеки для віри можуть з'явитися в будь-який момент і під будь-яким приводом, навіть з аргументами, які можуть здаватися нам добрими та розумними. З людської точки зору вигук Петра здавався б нам логічним. Як він міг змиритися з тим, що людина, яку він найбільше любив, найдобріша з усіх, кого він знав, мала страждати?

Віра передбачає таку сильну впевненість для того, хто її має, що аргументи світу поступаються перед нею. Божа логіка набагато краща, набагато мудріша і приносить набагато більше добра, ніж людська логіка. Ось чому світ не розуміє Бога, а також не розуміє нас, віруючих.

Якщо наша довіра до Бога пронизує все наше єство, впливає на наш спосіб мислення та життя і, зрештою, формує все наше існування згідно з Божою волею, яка за своєю добротою та істиною перевершує будь-яке людське розуміння. Багато речей, які можуть здаватися нам добрими самі по собі, можуть стати небезпечними, і їх слід уникати, якщо через них ми ставимо під загрозу нашу довіру до Бога. Мати віру — це прагнути у всьому мислити так, як Бог. Як Марія.